

Brí místo odpovědi jen frknul, ale přece jen si to namířil trochu víc doprava. Bylo to zvláštní, ale ten druhý kůň v téže chvíli zamířil doleva, takže brzo se vzdálenost mezi nimi hodně zvětšila. Vzápětí se ale znovu ozvali oba lvi, těsně po sobě, jeden zprava a druhý zleva. To donutilo koně zase se přiblížit. Lví řev zněl příšerně blízko a zdálo se, že zvířata uhánějícím koním bez potíží stačí. Potom mrak zmizel a v jasném měsíčním světle bylo všechno vidět bezmála jako ve dne. Oba koně a jezdcí cválali těsně vedle sebe, hlava vedle hlavy, hrud' vedle hrudi, skoro jako na dostizích. Brí dokonce později řekl, že úžasnější závod Kalormen ještě neviděl.

Šasta už se považoval za ztraceného a jen přemýšlel, jestli lvi zabíjejí hned, nebo jestli si se svou kořistí hrají jako kočka s myší, a jak moc to bude bolet. Ale přitom, jak to člověk někdy v nejděsivějších chvílích dělává, si všiml i všeho kolem. Viděl, že jezdec vedle nich je malý a štíhlý, má na sobě blyštivou zbroj a jede nádherně. Vousy neměl.

Před nimi se najednou objevila nějaká lesklá plocha. Než si stačil Šasta uvědomit, co to je, měl ústa plná slané vody. To lesklé byla dlouhá mořská zátoka. Oba koně plavali, hladina dosahovala

Šastovi až po kolena. Ze břehu se ozval vzteklý řev a když se Šasta obrátil, uviděl na břehu přikrčenou velikou, huňatou, děsivou siluetu. Byla ale jen jedna. „Toho druhého lva jsme asi setřáslí,“ pomyslel si.

Lev patrně usoudil, že mu tahle kořist za namočení nestojí; přes vodu se je pronásledovat nepokusil. Oba koně se bok po boku dostali do poloviny zátoky a protější břeh už byl jasně vidět. Tarkán zatím neřekl ani slovo. „Určitě začne,“ myslil si Šasta, „jen co budeme na břehu. Co mám říct? Asi bych si měl rychle něco vymyslet.“

Pak najednou ke svému překvapení zaslechl rozhovor.

„Já jsem *strašně* unavená,“ řekl jeden hlas.

